

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК III. Ч. 7. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЛИПЕНЬ, 1946. ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., JULY, 1946. VOL. III. No. 7

НОВИНИ З ЄВРОПИ

(Власна кореспонденція Нашого Життя)

"Союз Українок" в таборі Ляндек

Недавно довелося мені побувати в одному із численних таборів "ДеПі" Табор, про який згадую, є у французькій зоні, в австрійському Тиролі, й начисляє 3,700 українців, в чому 80 процент інтелігенції.

Зразу, після зорганізування табору — українські жінки згуртувалися в "Союзі Українок" та взялися до роботи. Перш за все подбали про те, щоб українські діти мали свою садівничку та дитячий садок. Після цього подбали про машини до шиття та влаштували кравецьку робітню, для напави та перерібки одягу для таборовиків. Інші жінки згуртувалися у вишивкарській робітні та взялися до поширювання українського народнього мистецтва.

Цією своєю працею зуміли українські жінки здобути собі пошану й довіря до управи УНРРА, яка згодом віддала жінкам і заряд таборової кухні.

В березні цього року обі робітні С. У. влаштували виставу, яку, побіч таборовиків, відвідало багато французів і американців й не тільки попродали усі експонати, але дістали ще й замовлення на дальші роботи. Головно українські народні вишивки так припали до вподоби чужинцям, що вони самі доставляють їм полотно, нитки та канву, щоб тільки дістати якусь українську сорочку, чи скатертину.

Головою С. У. в таборі Ляндек є п. Бровар, в управі пані: Хоптякова, Килимникова, Мартинишин та інші.

Жінки з С. У. беруть живу участь в культурному житті табору. Грають у таборовому театрі, співають на концертах, а навіть стають до спортивних змагань.

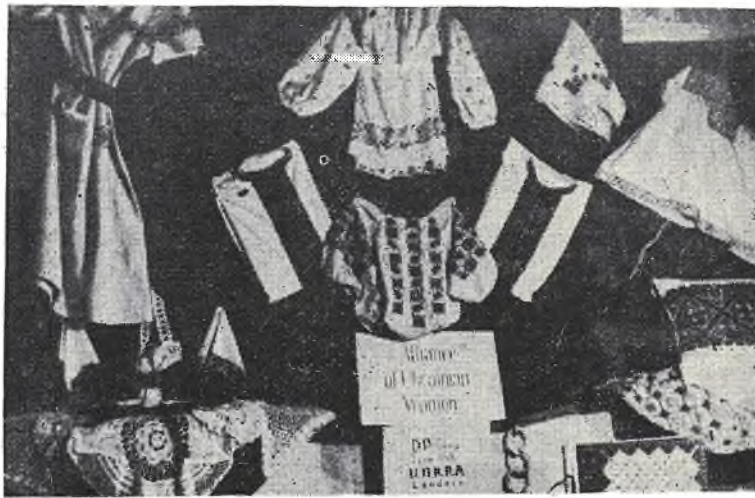
"Наталка Полтавка" на паризькій сцені

Драматичний кружок під керівництвом П. Шмалія зробив

милу несподіванку паризькій публиці виставою "Наталка Полтавка" Ми сподівались гіршого — а вийшло краще.

Українки, що брали участь в міжнародних спортивних змаганнях, зорганізованих укр. табором, в Ляндек, Австрія

Вистава "Союзу Українок" в таборі Ляндек, Австрія

До успіху причинилася перш за все пара амантів (Петро й Наталка) в особах пані Шмалій та п. Тисяка, що своїми голосами чарували публицю. Захоплена публиця вимагала бурхливими оплесками у п. Тисяка наддатків а п. Шмалій обдарувала квітами. Знаменитою грою пописалася друга пара — Возний і Виборний (пп. Шмалій і Шило). П. Шило перевищав мистецькою грою та милим баритоном весь ансамбль, та створив знаменитий тип хитрого дядька. Дорівнював йому п. Шмалій, створивши тип скацатпшеного підпанка, та підкресливши у своїй грі усі ко-

(Продовження на Стороні 8-ій)

ЕЛІНОР РОЗЕВЕЛТ В ОБРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ

П-ні Розевелтова внесла проєкт в комісії прав людини Об'єднаних Націй, щоб в усіх країнах встановити комісії які подавалиб звідомлення про права людини у тих краях до Обед-

паних Націй.

Совітський делегат Михайло Феонов спротивився тому кажучи, що уряди окремих держав можуть самі подати такі інформації. Зокрема він сказав що совіти не бажають у себе такої комісії Обеднаних Націй.

Пані Розевелт відповіла що в деяких державах приватні громадяни мають краще розуміння прав людини ніж їх уряди. Вкінці проєкт прийнято більшістю голосів.

ЛЯ ГВАРДІЯ ЗА ПЕРЕСЕЛЕННЯ СКИТАЛЬЦІВ

Перед Економічною й Соціальною Комісією Обеднаних Націй, Фіорелло Ла Гвардія, голова УНРРА, виступив із заявою що в таборах збігців в Європі є тепер 500,000 до 620,000 осіб які не хочуть вертатись до своїх країн, і яких слід переселити до різних держав, а саме до: Злучених Держав, Канади, Мексика, Аргентини, Бразилії, Колумбії, Венесуелі, Австралії, Чіле, Нової Зеландії й Перу.

Ля Гвардія дальше заявив що держання людей у таборах в країні ворожій до збігців як в Німеччині й Австрії, деморалізує їх і робить нездібними до праці.

Найбільші доцільне, чесне й справедливе розв'язання проблеми, є переселення збігців до згаданих держав, де вони зможуть стати гідними й продуктивними громадянами.

важніших міністрів.

Могли навіть деякі учасники Конгресу не здавати собі вповні справи з того, якого великого значення був цей факт.

Для українців це була небувала подія. Вистарчить пригадати собі, що ні в одній другій державі світа, де живуть українці, від коли історія записує, не було такого випадку, щоб на якісь збори українців приходив з привітом представник уряду і щоб тим представником був один з найвидніших членів уряду.

ШИРТЬ „НАШЕ ЖИТТЯ“!

ПРИВІТАВ УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕС ВІД УРЯДУ КАНАДИ

В "Українськiм Голосі" з Вінніпегу, у статті п. в. "Вищість єдності над розеднанням" між іншим читаємо:

На другий Конгрес Українців Канади прибув із Оттави, столиці Канади, державний секретар Мартин, щоб зложити Конгресові привіт від уряду Канади, — не від себе особисто. Він це виразно зазначив у своїм привіті, що приїхав як представник уряду. Отже з привітом для Конгресу українців Канади приїздив, як спеціальний представник уряду, один з най-

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

ДВА КОНГРЕСИ

Ми вже не гадали писати про третій конгрес американських українців що відбувся у Вашингтоні, бо у нашій пресі були вже широкі "описи", "оправдування", але що зараз декілька днів опісля відбувся успішний конгрес в Торонто, який скликав Комітет Українців Канади, вважаємо доцільним забрати голос і порівняти оба конгреси.

Делегатки й делегати конгресу українців у Вашингтоні мали слушні закиди, що хоча реченець скликання конгресу відкладано від січня ц. р. його таки не приготовано хочби так як перший конгрес.

Головна річ на загальнім політичнім конгресі, це політичні реферати які зясовують принципи й ставлять напрямні діяльності комітетові який скликає конгрес, а у ширшій розумінні й загалові. Реферати, як висновок своїх думок прокладають політичні резолюції які визначають програму праці, плятформу для нової управи, й для загалу громадянства. Безперечно що резолюції можуть бути поставлені після скінчення рефератів як одна цілість.

Всеж, тому що політичні програмові реферати є найбільшої ваги на політичнім зборі, їх основно наперед приготовляють. Реферати не можуть повторяти тесаме, бо тоді вистарчить один реферат, але й не можуть собі суперечити, або бути відірваною думкою одної людини. Задля цього прийнято у світі практику що реферати й резолюції наперед приготовляють, перевіряють їх та узгіднюють спеціально для цього назначені комісії, й аж тоді референти можуть з ними приходити перед форум конгресу а опісля й перед широке громадянство.

А чи так було з політичними рефератами й резолюціями на третім українським конгресі у Вашингтоні? На жаль мусимо ствердити що ні.

У справі вибору нового Українського Конгресового Комітету теж не було жадного пляну, й наслідком того конгрес що мав бути українською маніфестацією в столиці нашого краю, став форумом виборчої боротьби й особистих розрахунків.

Неприготовання було також з промовцями американських політичних лідерів, і крім посолки Клер Бут Лус навіть не згадано, чи хто ще був запрошений і теж відмовився прийти.

Це викликало велике розчарування приявних, особливо серед молоді. Одначе із жалем треба сказати, що для таких промовців поправді вже й не було часу серед виборчої суматохи. Зрозуміла річ що коли не було визначних американських промовців, так і американська преса не була конгресом заінтересована. А те що й було подане в одній газеті, треба було "направляти" поодиноким людям, бо пресової комісії ніхто не міг "знайти"

Врешті, обмеження часу нарад спричинило ще більше замішання на неприготованім конгресі.

Все те показує, як несеріозно аранжери ставились до цього конгресу, на яким представники громад і товариств з цілої Америки мали підняти голос в обороні поневоленого народу й нової великої української політичної еміграції в західній Європі.

Якже інакше, безмірно краще пройшов конгрес українців Канади 4, 5 і 6 червня ц. р. в Торонто.

Із пресових звідомлень видно, що конгрес був як слід упланований та приготований, тому пройшов гарно й успішно, та був дійсно якнайкращою маніфестацією канадійських українців.

На конгресі промовляли преміер провінції Онтаріо, Дру, професор Киркконел, посол Такер, державний секретар Пол Мартин, український домініяльний посол Антін Глинка, редактор денника Торонто Івнинг Телеграм, С. Дж. Снайдер і інші. Та ще важнійше що всі вони не склали тільки формальні привіти, але сказали довші політичні промови про українців та їхні осяги й патріотизм в Канаді, про Україну та її змагання до визволення з неволі, й про українських збігців у західній Європі.

Не диво що канадійська преса тоді широко й прихильно писала про конгрес та українців, а часопис Торонто Івнинг Теле-

ТІ, ЩО ВІД НАС ВІДІЙШЛИ

За час війни донесло українське зорганізоване жіноцтво дуже болючі втрати: смерть вирвала зпоміж нас багато наших визначних громадян. Більшість з них померли як безпосередні або посередні жертви війни та воєнних умовин. Є між ними і такі, що згинули мученицькою смертю з рук ворога.

Проф. Софія Русова, почесна голова Світового Союзу Українок, почесний член Централі СУ у Львові.

Ольга Кобилянська, письменниця, почесний член Централі СУ у Львові.

Проф. Ольга Ціпановська, член Президії СУ у Львові.

Оксана Джиджора Дзьоба, секретарка Централі СУ у Львові.

Проф. Євгенія Тишинська, провідниця католицького жіночого руху.

Іванна Бережанська, голова філії СУ у Львові.

Неоніля Селезінкова, голова філії СУ у Радехові.

Аркадія Горгулова, основниця і б. голова Жіночої Громади в Рогатині.

Іванна Кукурудзова, фундаторка жіночої гімназії Рідної Школи.

Проф. Ольга Кульчицька, член Виділу Філії СУ в Перемишлі.

Мати Северина Парилле ЧГВВ, співробітниця жіночих журналів, знаменитий знавець українського фольклору.

Дир. Софія Олесківна-Федорчак, б. член Виділу СУ у Львові.

Стеля Гаврисевич-Марітчак, б. секретарка СУ у Львові.

Др. Ганна Чуйко-Чикаленко, голова Союзу Українок Емігранток у Варшаві.

Марія Науменко, секретарка Союзу Українок Емігранток у Варшаві.

Ніна Саліковська, член Управи Союзу Українок Емігранток у Варшаві.

Марія Феденко, член Управи Українського Жіночого Союзу у Празі.

Др. Сінгалевич Мазепа, член Управи Українського Жіночого Союзу у Празі.

Наталка Козницька, провідниця Жіночого Пласту, член Управи У. Ж. С. у Празі.

ЖЕРТВИ ТОТАЛІТАРНИХ РЕЖИМІВ:

Марія Весоловська, голова філії СУ в Стрию, замордована большевиками в червні 1941.

Дарія Старосольська, основниця і голова Кружка Українських Дівчат, редакторка жіночих журналів, вивезена большевиками на схід, померла на засланні.

Стефанія Гаврисевичева, член СУ у Львові, замордована большевиками в червні 1941.

Олександра Толубцева-Підгірська, голова філії СУ в Ковлі, замордована німцями.

Др. Харитя Кононенко, член Централі СУ у Львові, замордована німцями на Волині.

Др. Ірина Рошинська, голова філії СУ в Костополі, замордована німцями в Кремянці.

Володимира Хомінська, член СУ, померла в німецькому концетраційному таборі.

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

грам привітав конгрес передовою статтею в якій написав про канадійських українців з високим признанням.

Зокрема для нас важне відмітити що аранжери конгресу в Канаді поставили до програми конгресу крім звітів жіночих секцій, ще також чотири головні жіночі реферати.

Канадійські українці не марнували часу на вибори, але ще й мали час на гарний святочній концерт, який теж причинився до маніфестації.

На конгресі у Вашингтоні були голоси учасників що вже більше не прийдуть на такий конгрес. Але ми певні що учасники конгресу в Торонто думали інакше, бо вони раділи успіхом маніфестації. Ми не кажемо що нам треба йти на науку до наших братів і сестер в Канаді, хоч і в тім не було нічого злого, одначе стверджуємо що третій український конгрес це занепад супроти давніших успішних маніфестацій американських українців.

Надто дорого заплатили американські українці за неуспіх конгресу, та віримо твердо що таке вже ніколи не повториться.

Бо пора це великая есть. Всесь світ прямує до самостійного життя, Україна стогне закута в кайдани, сотні тисяч українських політичних емігрантів апелюють до нас. Нам не вільно маловажити цей великий момент.

Тому оминаймо усе що нас ослаблює, розеднує, що є марнуванням національної енергії. Станьмо об'єднано і сильно при Українським Конгресовім Комітеті, памятаючи на вищу ціль — визволення українського народу.

Л-ка.

Треба ще більше одержі для скитальців

Вся та одіж яку місцеві комітети й поодинокі люди вислали до головного складу З.У.А. Допомогового Комітету в Нью Йорку, вже вичерпана. Жіноча секція комітету в Нью Йорку, вже давно її вислала, а п. І. Бенцаль, голова секції дістала телеграму з табору українських скитальців в Італії, та листи з інших таборів з подякою за одіж, та з проханням присилати більше одержі.

Поки нам тепло а навіть часом дошкульно-гаряче, ми й не думаємо про те що за два-три місяці зачнеється холод, а за тим і студінь зими. Може тому ми не думаємо про наших скитальців і тих кілька місяців потрібних до пересилки одержі за море.

Говоримо просто що одіж для збігців треба тепер збирати й висилати до складу в Нью Йорку, щоб Жіночий Комітет міг її якнайкоріше спакувати й вислати до Європи.

До нас жінок цей поклик головно відноситься, бо господиня дому знає найкраще, що може з хати дати, як направити, до якого "клінера" віднести, щоб усе було в порядку до висилки. Крім того жіноче серце скаже нам що це не милостиня, а християнське й патріотичне діло допомогти своїм братам і сестрам. А гордість кожної доброї господині не дозволить їй висилати якесь дрантя щоб його з хати тільки позбутися.

Ще заки поїдемо на вакації, подбаймо щоб речі з нашого дому були вислані до Нью Йорку, або віднесім їх до місцевого комітету. А ті що не мають змоги виїхати на літо, нехай не відкладають аж минеться "горячка", щоб в холодочку, поволеньки взятись осіню за збірку одержі у своїй хаті.

Відома річ що місцеві комітети мають чимало труднощів звербувати жінок до праці й гуртової висилки речей до Нью Йорку. Літом буде ще один викрут, що гаряче, що воліють поїхати собі на пікнік, тощо.

Розуміється що кожна людина потребує відпочинку, й з цим ми не заходимося спорити. Всеж таки один день в тиждень кожна жінка може дати для Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, щоб дуже потрібні для скитальців речі були на час до них вислані. Це не панщина, це просто гуманне діло.

Мало не в кожній громаді є комітети до збірки й висилки одержі для скитальців. Вони звичайно є в народних домах чи церковних салях. Отже роз-

відаймо самі де у нашій громаді є цей збірник й самі наші речі туди занесім, а при тому спитаймо котрого дня комітет збирається до пакування речей зголосімся до праці.

Це буде найкращий спосіб зробити патріотичне й гуманне діло, та буде й нам велика втіха коли прийде лист з подякою за речі, будемо мати велике вдоволення що й ми до цієї групи добровольців належимо. Підчас війни багато українкодало чимало годин праці для А. Ч. Хреста. Це правильно і дуже похвально.

А тепер треба нам посвятити час і працю для українських скитальців.

ЖАХЛИВІ ВІДНОСИНИ В ТАБОРІ ЗБИГЦІВ В ТИРОЛІ

Український Червоний Хрест в Женеві у Швайцарії описав сьпак відносини в таборі в Ландек, в Тиролі, в Австрії:

Відвідини таборів

При кінці квітня 1946 наш УЧХ делегат др. Іда Бачинська їздила до Австрії і оглядала докладно тамешні табори, приймала участь в нарадах і навязала контакт майже з усіма діючими в Форальбергу і Тиролі українськими організаціями та громадськими діячами. Повне справоздання цієї подорожі готується і буде незабаром розіслане до преси і Допомоговим Комітетам разом з світлинами. Найбільш алармуючі дані були одержані з табору Ляндек в Тиролі. Там живе коло 3,000 скитальців з 500 дітьми в умовах абсолютно невідповідних навіть для збігців. Люди не мають білля і доношують стару одержу, котра в більшості виглядає як лахміття. А головне, люди не мають засобів відживлення. Світова організація УНРРА, котра цим табором опікується, майже не має запасів поживи і вже тепер скитальці живуть на голодовій пайці. Як за місяць не прийде поміч, наступить правдивий голод. Це не слова, але страшна дійсність, признана керівниками табору. Майже всі діти суїтніки або рахитніки, жінки мліють з виснаження, чоловіки не мають сили працювати. До того вихід з табору дозволений лише на спеціальні картки і не далше як на 10 кілометрів навкруги. Гігієно-фізичні умови положення табору жахливі: кругом самі скелі, є одне однісеньке дерево, немає ґрунту на городи, спека і порох на десять сантиметрів. З табору люди не можуть ходити до мі-

Бл. п. Марія Сорока

В річницю смерті Марії Сороки, уряд і членки 21 відділу СВА в Брукліні, вшановують пам'ять своєї доброї співробітниці, яка упокоїлася дня 28 липня, 1945, в 52 році життя.

Покійна походила з села Городниця, пов. Гусятин, Зах. Україна. До Америки приїхала в 1913 році.

В глибокій смутку осталися муж Теодор і діти Анна, Катерина, Марія й Іван, який в час смерті мами був в Японії.

Марія Сорока була працююча і жертвенна членка 21 відділу, і її втрату ми всі відчуваємо.

Вічна їй пам'ять!

Марія Сукмановська, секр.

ста. Овочів скитальці вже кілька місяців не бачили. Жадної помочі від Французького Червоного Хреста не одержують. Необхідна і то негайна поміч. УЧХ. в цій справі розіслав кілька телеграм, листів і меморандумів. Спеціально звертається до УНРРА, але конечна допомога від наших ЗУАДК і КУК і то негайна! Підкреслюємо, що з причин, про котрі тут не сміємо говорити, становище табору Ляндек особливо грізне і не схоже зі всіма іншими. Ми вважаємо своїм обов'язком про це повідомити українське громадянство, котре чейже не залишить своїх братів без порятунку!...

ДЕСЯТЬ РОБІТНИКІВ

(Казочка)

Зайшов я колись до одної жінки в хату — Одаркою звали її. Дивлюсь, а у неї в хаті так чисто, гарно так: діти умиті, чисто одягнені, обід зварений.

— Як ви встигаєте все поробити? — питаю я в Одарки.

А вона каже:—

— Якже мені не встигнути! У мене служать аж десять робітників. Вони мене слухають; що не скажу — зроблять, один одному допомагають!...

— Якж то у вас робітники?

— А ось вони! засміялась Одарка і поклатла на стіл своїх десять пальців.

Михайло Кошобинський.

Дня 5 червня відійшла на вічний спочинок Катерина Матковська, членка 42 відділу СВА у Філадельфії, Па., в 54 році життя.

Покійна походила із села Іваськович, пов. Турка. Остала в глибокій смутку мужа Івана, дочку Марію зам. Шнеп, Павлину зам. Расій, сина Йосифа, незамужні дочки Анну, Емілію і Олену, та внучку Петрусю Расій.

В товаристві „Дочки України“, 42 відділ СВА. пок. Катерина Матковська була завжди одна з перших до праці й жертвенності. Навіть останніми роками, коли здоров'я не дозволяло їй активно працювати, вона була завжди прияена на зборах і товариських підприємствах враз з дочками.

Смутком залягло серце кожної членки 42 відділу бо всі її любили за сердечну працю й привязання до своєї організації. Союз Українок Америки був — як вона часто казала — тим вікном що з него можна бачити світ, і тими дверми що ведуть до патріотичної та корисної праці для свого народу. Відзнакою СВА. вона дуже гордилась, бо це є видимий знак приналежності до українського народу, — так наче носите український прапор на собі, — говорила покійна Катерина.

Похорон був 11 червня, ц. р. при великому здвизі людей та численній участі членок СВА. у Філадельфії.

Вічна пам'ять хай буде їй між нами.

Марія Григорець,
сер. 42 від.

КОМІСІЯ СВОБОДИ ПРЕСИ ОБЕДНАНИХ НАЦІЙ

Економічна й соціальна Рада О.Н. одобрила створення спеціальної комісії свободи інформації й преси.

До комісії належать 12 членів з 18 членів Ради.

Таку комісію запропонувала комісія прав людини, якої головою є пані Елінор Розевелт.

Жлявдія Олесницька

ЗОРГАНІЗОВАНЕ ЖІНОЦТВО В РОЗБУДОВІ СПРАВЕДЛИВОГО МИРА

(Реферат виголошений на третьому конгресі американських українців у Вашингтоні)

Вже рік пройшов від покінчення війни в Європі, майже рік від перемоги на Спокійнім Океані. Але небозвід міжнародних взаємин все ще затягнений темними храмами спірних проблем, а питання тривкого і справедливого мира сьогодні так само неналадане, як було рік тому — чи десять.

Та всеж є відрядою, що навітлася хоч одна міжнародня справа для якої друга світова війна сама собою принесла позитивну розв'язку бо таку подиктувало їй само життя. Цєю справою є признана загальна потреба повної політичної рівноправності для жіноцтва світа. Зараз з покінченням війни усі демократичні уряди в Європі як теж американська окупаційна влада на азізькім континенті стевуди на становищі, що жінці треба дати повну політичну рівноправність. А при Організації Об'єднаних Націй, при комісії Прав Людини, повстав навіть окремий відділ для "прав жінки" щоб по цілому світу вести акцію за повну жіночу рівноправність, незалежно від того, якою формою правління рядиться даний край.

Вже у часі війни було ясним, що після війни наступлять радикальні зміни в погляді на участь жіноцтва в політиці і законодавстві. Як робітниця, на якій плечах спочивала львина частка воєнного виробництва — жінка у часі війни здала свій історично блискуче. У поневоленних краях Європи боролася з ворожою окупацією і терпіла на рівні з мущиною. У звірячому шалі вбивання ворог не числився цим разом з її ореолом жіночости, гідністю матері, як в історії найбільш варварських воєн давнини всежтаки давали жінці, як зберігательці людського роду деяку, неторкаємість перед брутальністю наїзника. У цій війні, у воєнному конфлікті 20 століття жінку ставляли "під стенку", піддавали жахливим тортурам концентраційних таборів, чи слали на повільне конання за невідільничою працею таксамо, як її товариша неволі, мущину. Війна зрівнала оба поли у жертвах і терпінні — перемога мусіла задержати цю рівність теж у ділянці політичних і громадянських прав.

Перший після війни, майже революційний у даних обставинах крок для признання жінці політичних прав зробив Папа Пій XII, звиваючи італійське жіноцтво до участі у виборах і домляючи консервативне стано-

вище Церкви, яке вона досі до цієї проблеми займала. Папа звивав, щоб італійське жіноцтво відсунене фашистським режимом від політичного життя вертало у активні ряди, бо — по його словам — "матерей і виховниць потребує державне законодавство та міжнародні взаємини, якщо у світі має панувати мир і справедливість"

Ці два основні поняття християнської цивілізації "мир і справедливість" стали після війни гаслом для жіноцтва демократичного світу у його відновленій організаційній діяльності. Ледви затих грюхит бомб і притас вогонь горючих людських жител — а вже наче зібраний водами гірський потік, доплила і розлилася по світу діяльність жіночих міжнародних організацій. Сьогодні Європа ще далше в холоді і голоді, без хат, дахів, шляхів і залізниць. Але від покінчення війни до цього часу на ній вже чимало жіночих зїздів, конгресів, конференцій відбулося, чимало жіночої організаційної роботи зроблено, чимало жіноцтва об'єднано біля ідеї тривалого, справедливого мира.

Ця сама ідея оживила жіночий рух теж у позаєвропейських краях і континентах. Жіноцтво Америки, Азії, Африки, Австралії — жіноцтво цілого світу шукає спільними силами способів, як захоронити людство перед страхіттям ще одної війни, яка напевно булаб уже остаточним кінцем нашої цивілізації. І у цей спосіб побіч офіційної міжнародної політики, побіч звязків між державними урядами, що спільно працюють над справою мира — виростає поруч друга міжнародна сила, яка на полагождення справ післявоєнного мира буде мати великий, моральний вплив а на імя її зорганізоване жіноцтво світа. І цим разом та сила у перше зможе ділати числячи на успіх, бо опирається на признаному у цілому демократичному світі праві політичної рівності і зрілости жіноцтва.

Щоб Вам Шановні Делегатки і Делегати понад увесь сумнів виказати, якою поважною силою у міжнародних являється сьогодні зорганізоване жіноцтво — я наведу подію з недавніх тижнів, про яку широко писала американська преса, коли наша — на жаль принесла лиш скупі новинкарські інформації. Отже в днях 7-10 мая ц. р. відбувалася в Нью Йорку спільна конференція двох великих жіночих органі-

зацій північно-американського континенту: Нешенел Віменс Кавнсіл оф Америка і Н. В. К. оф Канада. Побіч краєвих делегаток були на цій конференції представниці жіночих організацій Європи, Азії, Полуд. Америки, Австралії, а навіть Африки. Представниці усіх рас і континентів зібрались разом і радили над проблемою світового замирення. Справу розглядали і дискутували над нею дуже основно, у залежности від цілого ряду інших питань, а це: економічних, національних, питань "гюмен райтс", безпритупності, голоду та інших цього рода причин, які звикли викликувати війни між народами, чи соціальні конфлікти.

Велика почесть і нагорода за довголітню вмілу організаційну працю стрінула наші канадійські посестри, бо у делегації Канади, до цього ще як викладчиця з економічним рефератом, на конгресі брала участь містогорова СУ Канади панна Романчич. Конференція між іншими рішеннями заняла дуже гуманне становище в справі скитальців, яку то обставину треба у великій мірі завдячувати саме присутности делегатки-українки, що у дискусії могла представити цілу проблему у правдивому світлі, корегуючи опінію цих делегаток, які під впливом ворожої нам пропаганди кожду здепласовану людину хотіли вважати квізлінгом та зрадником свого краю.

У висліді конференція повзяла резолюцію, щоб здепласованим людям надати пашпорти Об'єднаних Націй і у цей спосіб правно хоронити їх перед примусовою депортацією. Ці пашпорти служилиб теж людям за правну основу в стараннях емігрувати у вільні краї та починали нове, оперте на людських правах життя.

Ці резолюції присутні делегатки поодиноких держав взяли, щоб передати своїм урядам як опінію жіночого зорганізованого світу та домагатися, щоб цю опінію піддержували репрезентанти їхніх урядів, вислані на наради Організації Об'єднаних Націй. З цього одного прикладу стає ясним, як великою міжнародною силою являється сьогодні жіночий зорганізований світ і який моральний вплив буде він мати на розв'язку справ повоєнного замирення.

Очевидно, що очі цілого жіночого світу звернені тепер на Злучені Держави. Не лиш тому, що тут жінки мають більші як деінде осяги в політичній і громадянській життю. З хвилею коли Америку вибрано місцем осідку для Об'єднаних Націй — зросло її територіяльне значіння у міжнародних взаєминах. Тому теж жіночі міжнародні організації у найближій

будучности відбудуть тут свої конвенції, а багато з них втворює навіть свої бюро в Америці.

Стоїмо на передодні великого руху між зорганізованим жіноцтвом на терені Америки. Біля двайцять найбільших жіночих краєвих і міжнародних організацій буде тут у цьому році мати свої зїзди. На них жінки радити будуть над проблемою тривалого і справедливого мира, а свої домагання і сугестії посередньою і безпосередньою дорогою передадуть організації Об'єднаних Націй. І буде тут, під нашим боком і на наших очах формуватися опінія жіночого демократичного світу про це, що є загрозою мира, що є несправедливістю, з якої у майбутньому може розгорітися новий воєнний конфлікт.

І стає тепер перед нами рубом питання:

Чи є в силі ми, українське жіноцтво в Америці зробити щось, щоб цю велику збірну опінію демократичного жіночого світу поінформувати про те, що стан української землі і неволя його народу це іскра, з якої у майбутньому буде мусіла вибухнути нова воєнна пожежа?

Чи маємо ми на це дороги, способи, людей, які моглиб таку інформативну працю повести?

Відповідь сумна — але правдива. Наше жіноцтво до такої ролі жахливо невідготоване. Одинока активна нині між нами організація яка відповідає міжнародному поняттю жіночих організацій, бо самостійна (ведена самими жінками), ідеологічна і непрофитова, Союз Українок Америки — не об'єднує навіть одного процента нашого жіноцтва — старшої і молодшої генерації. Кілька авантурничних одиниць, які ради особистих амбіцій від літ розбивали жіночі ряди, подбали про це, що нині не маємо вступу і звязків там, де формується опінія жіночого світу про розв'язку післявоєнних проблем.

Такий є фактичний стан. Але на відповідальність перед історією ми не сміємо ствердити, що він безнадійний і на цьому спочати. Справа організування нашого жіноцтва, після вимог нинішньої хвилі, організування у самостійній ідеологічній організації, яка піднеслаб громадянський престиж української жінки в Америці і дала їй можливість зноситися з міжнародним жіночим світом — мусить стати у нас наглядною громадянською справою, очоленою авторитетом конгресового комітету. Бо через зорганізоване жіноцтво ми зі своєю інформативною службою можемо дійти у такі середовища, де інакше, як національна група, маємо замкнену дорогу і двері.

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ— 151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

YOUTH

AT THE THIRD CONGRESS OF AMERICANS OF UKRAINIAN DESCENT, WASHINGTON, D. C.

There was a fine, healthy representation of young Ukrainian American organizations at the recent Ukrainian Congress which took place at the Almas Temple Auditorium in Washington, D. C., on May 31st and June 1st.

Few of these young delegates were initiates to national conclaves such as these; for a majority of them were recognized as leaders and "doers" of past Ukrainian Youth Conventions. This time, however, these delegates wore a different look. Whether this new determined seriousness was put on their faces by their recent experiences during the war years — the discharge emblem glittered from so many lapels — whether it came from the acceptance by one and all present, of the gravity of Ukraine's and Ukrainian's present predicament, or whether the presence of the older generation dampened their natural youthful exuberance, — that is a moot question. The fact remained that the young people knew beforehand that they would not be participating this time in the usual mentally-stimulating "sport" of Youth Conventions, in discussing abstract theories. They knew they came for serious work, prompted by their earnest desire to help in a cause they firmly and deeply believed in.

Eyeing the younger set prior to and during the first session of the Congress, one could not help but thrill to the fact that here at least American Ukrainian Youth was meeting on common ground. Without the old bugaboo of religious prejudices and jealousies that have been the bane of former youth conventions, which have hampered our Ukrainian community life, here youth would be in accord and would be concerned with one common goal — Ukrainian participation in America's Peace Effort.

The Congress proceedings unfolded and we noted with satisfaction that besides the address by Mr. Stephen Shumeyko, the brilliant and able president of the Congress, who is highly esteemed by his fellow young-Americans, we would also hear two new voices of young Americans of Ukrainian descent. Friday afternoon, we listened to young Mr. Lev Dobriansky of N.Y.U.'s faculty deliver an address on "Our Youth and the Ukrainian Cause." Using as his keynote the admonition "We want action!" Mr. Dobriansky contended that past Ukrainian Congresses had done nothing at all. We of the younger generation present, for whom he presumably was spokesman, were hardly in complete accord with the speaker and eagerly awaited an opportunity at least to refer the speaker to the Ukrainian press of the past four years, IF, in his academic ivory tower completely out of touch with Ukrainian activities, he also had failed to see the reports of the Ukrainian Congress and Relief Committee activities in the American Press. No opportunity came.

The second voice of the younger set was that of ex-Capt. Joseph Lesawyer. His talk of his experiences with Ukrainian Displaced Persons would have been given added significance in a discussion with the other veterans present. We would have welcomed a discussion then on what youth could do concretely here in America to help the youth abroad. There was no discussion.

The complete bewilderment and disillusionment of the youth at the close of the Congress, resulting from the split and impasse in the Congress elections, calls for a good measure of probing and explanation. Young Ukrainian Americans who have been exhorted to help the Ukrainian Cause and will be called upon again and again for their aid, deserve to know the facts. They deserve to know that the leadership of the Congress rests in the good hands of individuals expending every effort to shield the good name and the further usefulness of the Congress from the dangerous aspirations of petty and outmoded political cliques or of ambitious and selfish individuals.

Lesson Number One learned at the Congress by the younger set is that never again can youth attend such an important national congress without being prepared beforehand with complete knowledge of the political aims of all parties and individuals concerned, this knowledge garnered from incessant reading of our Ukrainian press, from speeches, from deeds, and from numerous questions asked. If youth is to follow the older generation in community life they need to choose the right path.

The fault for failure of the young delegates to bring home de-

UKRAINIAN CONGRESSES GET PREVIEW OF DONNA GRESCOE'S BOW AT TOWN HALL

Next February 2 is the date booked by Mischel Piastro, Donna Grescoe's famous teacher for her Town Hall debut recital at New York's Town Hall. The exciting news greeted the 18 year old Canadian violin virtuoso on her return home to Winnipeg on June 14th, after several successful appearances at Ukrainian concerts, notably at the Third Ukrainian Congress at Washington, D. C., on May 31st and at the Ukrainian Canadian Congress at Toronto, Canada, on June 5th.

Audiences at both concerts were thrilled by her apparent artistry and both were equally driven by their eager appreciation to applaud half-way through numbers. It was merely their sheer delight in acknowledging a fine artist with a brilliant future ahead of her.

The Washington audience became spell-bound from the very first bars of her interpretation of Chopin's "Nocturne" (Milstein arrangement), then grew enraptured and delighted with her "Gypsy Airs," by Sarasate. Encore followed encore after that and reluctantly the audience allowed the attractive young artist to retire.

The Toronto audience was greeted to a moving rendition of Schubert's "Ave Maria", to the difficult yet beautifully executed "Introduction et Rondo Capriccioso" by Sain Saens. Miss Grescoe also played "Gypsy Airs" for her countrymen and so completed a performance that won high praise from the Toronto critics,

notably in the Toronto Evening Telegram.

Accompanying Miss Grescoe at Washington and also at Toronto, as she has at several other recent concerts, was Miss Olga Dmytriw of Jersey City, who gave, as the Toronto papers reported, "sympathetic and understanding accompaniment."

Young Artists Also Heard

Made memorable by its introduction of young Ukrainian American artists to an eager public, the Washington concert became a triumph for two more singers, Miss Mary Polynack and Mr. Myron Szandrowski (Sands). Miss Polynack, opening with several light Ukrainian selections, "Oh Lord" and "When I sing," both Hayvoronsky songs and Ouglitzky's "I Tread the path," which called forth enthusiastic demands for an encore, nevertheless hit her musical stride in her operatic offering, "Uno voce poco fa" from Rossini's "Barber of Seville." Miss Polynack has won a new following with the Washington performance.

A comparative newcomer to the Ukrainian concert stage, Mr. Szandrowsky pleased his audience with his potpourri of Ukrainian songs, but won them over completely with his amusing interpretations of Bridge's "Oh that it were so" and Head's "When I think upon a maiden." A charmingly romantic duo was formed by Mr. Szandrowsky and Miss Polynack to sing the duet

(Continued on page 6)

finite directives, suggestions and incentives to further work, may rest, in all probability, with the youth themselves. But they at least have the double excuse of inexperience and the lack of time to organize cooperation after the too-recent wind-up of war efforts. Be that as it may, Lesson Number Two for young Ukrainian Americans is to insist on a voice, beforehand, in matters that will call for youth participation. The insistence for a voice, of course, must be backed up by the willingness to produce results, from the concerted efforts of all Ukrainian American youth, organized immediately.

Another but none the less important lesson gleaned from the Congress experience is the realization of the need among us, for a little more selflessness — both in individuals and in organizations. At this crucial time when leadership is sorely needed, both of the individual and organizational types, we are confronted with the utter selfishness of those who mask their personal ambitions and love of limelight with the pious mien of "patriotism." Fierce denials of their selfishness to the contrary, these "patriots" were easily recognized and are now forced into the position of "put up or shut up," as youth so aptly phrases it.

However, because all the delegates, young and old, were agreed (not a single dissenting voice was heard) on the aims of the future of the Congress, it is fairly certain that youth will carry on the good work of the Congress. It would be a pity not to utilize their American business efficiency to get more done for the Ukrainian people in less time.

Константина Малицька

Про значення української жіночої преси

(Продовження)

Від видусків "Нашої Доді" в 1896 р., на протязі кільканацяткох літ у нас ніяке жіноче видавництво не появилось, хоч недостає власного органу сильно відчувалася й жіноцтво піднімає це на різних зборах і вічах.

Щойно в 1908 р. виходить у Львові жіноча газета в тісншім значінні слова. Поставила вона заходами невеличкого гуртка ідейних одиниць (Дарія Старосольська, Олена Охримович, Ірина Січинська), які на власне ризико видають часопис "Мета". Її поява підбадьорює жіноцтво цілого краю, стає лучником між ними і централею у Львові. Їй треба завдячити великий зїзд українського жіноцтва в рудні 1908 року. "Мета" мала свої слабкі сторони, але замітною й корисною прикметою "Мети" було те, що вона пропагувала не тільки чисто феміністичні ідеї але й обговорювала політичні питання.

На жаль "Мета" виходила лише один рік. Не стало фонду на видавництво, а жіночий зїзд в 1908 заклав її, з тим що вибереться новий комітет який обдумає напрям, і поведе працю краще. Та минали роки, а жіночого часопису не було. Тільки в чужій пресі ми читали, що робить, до чого змагає, чого добивається англійська, німецька, турецька чи китайська жінка, а не знали, чим займається, які бажання й потреби має українське жіноцтво. Тому то й не могло бути у нас ніякого організування, ніякої спільної акції, свідомості своїх сил, завдань та обов'язків. Через те навіть одиниці талановиті й охочі до праці, часто не знали до чого братися, щоб своєю працею принести громадянству хосен. Правда, були вже у нас жінки які з успіхом працювали в різних ділянках для доброї справи, але ця праця розгублена — невідома загалові, не збагачувала нашого досвіду, не вказувала шляхів якими доходиться до цілі.

В 1912, при львівським часописі "Діло", появилася окремих додаток "Жіноче Діло" під редакцією Олени Кислевської. Вийшло його чотири сезонів числа (весна, літо, осінь зима), але той додаток не був висловом бажань та змагань всього жіноцтва, і крім заміток у хроніці про жіночий рух заграницею, нічого не писав про наше жіноцтво, не давав засохти до його зорганізування й тому не сповнив свого завдання.

В рік опісля "Діло" згодилось відступати що тижні одну сторінку для обговорення жіночих справ. І справді якийсь час писала знову Олена Кислевська, але її статті не розбудили зацікавлення жіноцтва, здається що воно його мабуть і зовсім не читало, бо от така совісна дослідниця жіночого руху у нас як Северина Кабаровська, в своїй розвідці "Шлях організації українського жіноцтва" (Наша Мета, ч. 24), де дуже точно нотує всі наші спроби на полі власного видавництва, про "Жіноче Діло" і жіночу сторінку в "Ділі" нічого не згадує.

II.

В часі воєнної хуртовини й польської окупації в Галичині, організується у Львові комітет який починає видавати жіночу газету "Наша Мета". Перше її число вийшло 1 лютого 1919. Працю цього комітету спинив польський уряд 16 березня того року, видавництво закрито, але вже 24 серпня відновлено його знову. Часопис що звався "органом робітничого жіноцтва" хоч спершу безпартійний, видаваний був фондами й за підмогою соціалістичної партії, і з того вийшло таке що коли загаль жіноцтва не підпер матеріально своєї жіночої газети, соціалісти перейняли її на свою власність і зробили справжнім соціалістичним органом робітниць. Це спричинило розлом у складі редакції — часта дописувачок усунулась від співучасті в редагуванні, а кінці й сама "Наша Мета" з 1920 роком перестала виходити.

І знову настає прогалина в нашому духовому житті — недостає власної газети, і то якраз у часі коли після воєнного лихоліття наше жіноцтво в краю починає проявляти живішу діяльність, а централь у Львові стоїть при завданні зорганізувати, об'єднати всі жіночі товариства при Союзі Українок. Щоб хоч в часті зарадити лихові, заключає Союз Українок в 1922 р. договір з редакцією "Діла" (тодішній "Український Вістник"), на основі якого одержали жінки раз в тиждень сторінку в часописі для міщення статей про свої справи. Редакцію обняла Мілена Рудницька, мабуть найкращий у нас знавець феміністичного руху, яка при тім знаменито володіє пером.

Раз на тиждень одна сторінка — небагато це було, навіть дуже мало, всежтаки дало нам спрому часу від часу спові-

RELIEF BALL PROCEEDS TO ORPHANS

As had been anticipated by the Women's Auxiliary of the United Ukrainian Relief Committee, the profit from the Relief Ball held on Mother's Day at the Pennsylvania Hotel in New York was satisfactory. The proceeds of \$2,650.00 were sent to the Relief Committee in Philadelphia and was earmarked toward payment of Ukrainian orphans' fare to this country. Meritorious indeed were the efforts of the ad-soliciting committee in raising most of the proceeds through their souvenir journal. Mrs. Dorothy Kulczycka deserves particular commendation for her unselfish sacrifice of time and efforts to this committee. Aiding her were Mrs. Anna Miller, Mrs. Maria Demydchuk and Mrs. Joanna Lysa.

Bernard Dereck

S 2/c Bernard Dereck, age 20, son of Mr. and Mrs. Henry Dereck of Brooklyn, N. Y., was eligible for discharge in May. Overseas more than 18 months, seaman Dereck took part in 3 invasions since his enlistment in 1943 having served as electrician. Upon his discharge Bernard will resume his education, says his mother, member of Br. 1, Soyuz Ukrainok.

UKRAINIAN CONGRESSES GET PREVIEW

(Continued from page 5)

"La ci darem la mano" from "Don Giovanni" and ended the excellent little concert with Sigmund Romberg's "Song of Love."

The Toronto concert also featured Miss Olga Lepkova, who as the press reported, "was splendid in the Santuzza aria from Mascagni's Cavalleria Rusticana, but the flexibility of her voice was more apparent in the group of delightful little Ukrainian melodies sung with an amazing amount of ease and grace.

Much of the success of all of these artists may be directly attributed in their recent performances to their accompanist, Miss Olga Dmytriw. This promising young pianist, by making personal friends of our leading musicians, by understanding their personalities, their special talents, has been able to adjust herself to their individual types of musicianship and thus helped the artists project their best interpretations. This instant adaptability and sympathetic support was very evident at the Washington concert and received due recognition from the audience with warm applause.

Heard at the Toronto Congress too was an excellent Ukrainian Chorus under the direction of H. Mostowy and composed of five local choirs. The singing of this chorus received much praise from the local press, particularly for its fine singing of "Long Live Ukraine.

Читайте, ширіть "Наше Життя"

FEATURE SOLOIST

Miss Helen Roman (above) was the feature soloist when the St. Cyril's Ukrainian Chorus of Olyphant, Pa., under the capable direction of Prof. Leo Sorochinsky, presented their annual Concert and Operetta, Sunday, June 23, at the parish auditorium.

Other soloists included: Miss Ann Bodnar, Miss Ena Maznick, Gene Romaniak, Peter Wovk and John Mohanco.

Miss Bodnar is a member of Soyuz Ukrainok, Branch 10 of Olyphant.

LIZABETH SCOTT FLIES TO LONDON

Scranton's Ukrainian screen star Elizabeth Scott, the former Emma Matzo, has left on the Pan American Clipper for London to see the premiere of her picture, "Strange Love of Martha Ivers."

титу українське жіноцтво про важніші події в центральному товаристві у Львові, та серед заграничного жіноцтва, навазати контакт з філіями, кружками, а то й другими жіночими організаціями в краю, й передавати їм розпорядки централі. (Дальше буде)

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

АКРОН, ОГАЙО

Союз Українок відділ 7, устроїв кард парті на дохід пресового фонду Союзу Українок в Парижі.

Ми всі жінки спочуваємо тяжкій долі нашого жіноцтва на вигнанні які переносять різні недостатки, а всежтаки прагнуть своєї газети.

Отже хоч малою жертвою хочемо причинитися і допомогти їм свою газету видавати.

Чистого доходу з парті було 25 дол. котрі висилаємо до Централі Союзу Українок Америки.

Анастасія Зепко,
секретарка.

БРУКЛИН, Н. Й.

Княжий дар

На зборі 21 відділу Союзу Українок в Бруклин, Н. Й., дня 19 травня ц. р. членки ухвалили дати з товариської каси 300.00 дол, а саме: на спровадження сиріт скитальців з Європи 200 дол.; на закупно біля для дітей скитальців 100 дол.

Цю збірку одержі й пеленок для немовлят і малих дітей в Європі проголосила Централь СВА.

Марія Сукмановська, секр.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Відділ 36 СВА. в Шикаго, уладив „Маевий Баль” в парохіяльній салі, який був дуже успішний. Членки й гості забавились як одна родина, особливо раділи мами, що нарешті скінчилася війна і вони могли забавитись в товаристві своїх синів, які численно прибули на цей баль.

Дохід з балю поділено на такі цілі: на спровадження одної сироти скитальців з Європи, \$200.00; на пресовий фонд „Нашого Життя” \$10.00; на малювання місцевої церкви, \$25.00; на річну вкладку до Централі СВА. \$20.00; на організаційний фонд СВА. \$5.00.

Гроші \$200.00, призначені на спровадження сироти вислані через Централь СВА. для ЗУА Допомогового Комітету у Філадельфії.

Щира подяка від уряду всім що допомогли до успішного балю, та причинилися своєю приявністю допомогти доброму ділу.

Марія Шемердяк, секр.

НЮ ЙОРК, СІТІ

Після місячних зборів 8 травня Тов. „Жіноча Громада” від. 1 СВА. в Нью Йорку, членки зробили несподіванку для своєї почесної членки Стефи Абрагамовської, з нагоди її уродин. За щирими побажаннями

виступили щасливих висловами признання за довголітню працю й жертвенність панни Стефи для Жіночої Громади, привявні гарно забавилися. При тій нагоді членки зложили \$21.00 на сироти.

Збираймо датки для сиріт скитальців при кожній нагоді, а особливо при нагоді родинних і товариських свят. Ці гроші допоможуть сиротам скитальцям дістатися до Америки, а серце кожної з нас буде радіти, що ми теж причинилися до цього гуманного і патріотичного діла.

Евдокія Крафчук

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З нагоди 60 уродин пані Марії Хавлюк, членки 46 відділу СВА. у Філадельфії, членки відділу уладили для неї гостину, де зібрали \$13.00. Розділили: на пресовий фонд „Нашого Життя” \$6.50; для Сиротинця СС Василян у Філадельфії, на вдєржання сиріт скитальців, які мають приїхати з Європи, \$6.50.

ВАЙТСТОН, Н. Й.

На місячних зборах 43 відділу СВА у Вайтстон рішено започаткувати збірку на спровадження сиріт українських скитальців з Європи до Америки.

Збірка зачалася в домі членки п. Анастасії Мороз, яка не жалувала праці й прийняла зібраних як могла під теперішню пору.

Пані Марія Бринь, голова відділу пояснила членкам і гостям про ціль збірки. Причинилася до збірки пані Анаст. Мороз 5 дол., панство Бобецькі з Каледж Пойнт 4 дол., пан Н. Гутніков з Каледж Пойнт 3 дол., Павлина Кульчицька 3 дол., Софія Вовчик 3 дол.; по 2 дол.: Марія Бринь, Катер. Чолій, Анаст. Баран, Софія Мрикало, Анаст. Деревляна, Марія Кузьма, Анаст. Вісневська, Стефанія Ливицька, Евдокія Олексів. Разом 36 дол. З каси відділу доложено 114 дол і так 150 дол вислано до ЗУА Допомогового Комітету у Філадельфії, Па. Сердечну подяку всім жертводавцям складає уряд 43 від. СВА.

Марія Бринь, голова
Павлина Кульчицька, секр.
Анастасія Баран, касієрка.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Пані Марія П. Честер, Па. Поезію Вашу одержали. На малю зможемо помістити.

Пані Анна Худик, Детройт, Міш. — Просимо подати свою адресу.

Жертвуйте на Пресовий Фонд „Нашого Життя”

ДОПИСИ

МАЯМІ, ФЛЮРИДА

Організація й часопис

Від довшого часу одержую часопис „Наше Життя” і мушу сказати що він мені дуже сподобався, та щиро бажавби щоб із місячника став двотижневиком якнайскорше.

Безперечно що побільшення часопису чи частіше його видавання потребує більше фондів. Придбати фонди на газету, значить придбати більше нових членок-передплатниць і більше відділів до Союзу Українок Америки. Кожна українка в Америці повинна почуватися до патріотичного обовязку сама стати в ряди СВА, бути гордою з досягів українок в Америці що мають свою самостійну національну організацію і свою власну газету, та що вона як членка, своєю працею у ній причиниться теж для української справи.

Є ще багато українських громад в Америці які є мало обізнані з цєю гарною й патріотичною жіночою організацією. Наприклад місто і околиця Питсбурга. Давніше був у Питсбургу невеличкий гурток жінок зорганізованих у відділі СВА, а повинно їх там бути кілька соток. Крім того громади в Карнегі, МкКізракс, Ембрідж, Вудленд, Батлер, Арнолд, Нью Кенсінгтон, Дженет, МкКіспорт, Вілмердінг і Монсен, повинні мати відділи СВА. До цих громад повинна зайти організаторка СВА при найближчій нагоді, бо то поле до праці широке й дуже занедбане. Так само і в околиці Скрентону є велика нагода до праці, бо з усіх громад тільки один Оліфант придбав недавно один відділ СВА.

Загалом є ще багато жінок по наших громадах що живуть без жіночої організації та жіночого часопису, ненавчє забули вже своє село, своїх людей і рідний край. Яке сумне й порожнє мусить бути їх життя.

Літні вакації надаються дуже добре для поширення ідеї Союзу Українок Америки. В розмові з старими й новими знайомими, жінки повинні згадати про свою організацію, як вони працюють, що читають. Навіть коли не приєднаєте членки зараз, то вже засієте зерно, і з часом ця особа пригадає собі розмову з вами й розпитає за відділом у своїй громаді, або й сама зробить заходи його зорганізувати. Восьміть свою газету „Наше Життя” зацікавте ним свою знайому, придбайте нову передплатницю.

Варта заінтересувати якнайбільше число українок доброю справою, допомогти їм розбудувати Союз Українок Америки

УКРАЇНКА ОДЕРЖАЛА НОМІНАЦІЮ НА СУДДЮ

Американські політичні кола в Детройті поставили кандидатуру панни Марії Бек на суддю „пробейт корту”, на цілий чотиролітній термін.

Український Жіночий Виборчий Комітет в Детройті, де є пані Марія Сена, голова, а панна Анастасія Королишин, секретарка, видав відозву до українців Детройту, Гемтремку, Дірборну і околиці, в якій просив піддержати кандидатку М. Е. Бек своїми голосами у правивборах.

У цих виборах панна Бек дістала 58,000 голосів. Це перший раз в історії нашої імїграції номіновано людину українського походження на державного седдю.

Панна Бек колишня редакторка-видавець журналу „Жіночий Світ”, відома теж як добра бесідниця і робітниця між українським жіноцтвом.

ЛИПЕНЬ

Український національний календар

- 1825. народився письменник Володимир Александрів.
- 7. 1928. померла письменниця Марія Загірна.
- 7. 1659. гетьман Іван Виговський розгромив москалів під Конотопом.
- 8. 1709. бій під Полтавою.
- 1919. помер Дмитро Вітовський.
- 13. 1814. założено університет ім. Володимира Великого в Києві.
- 15. 1015. помер князь Володимир Великий.
- 15. 1834. нар. письменник Анастоль Свидницький.
- 18. 1775. друге зруйнування Січі.
- 21. 1941. помер письменник Богдан Лешкий.
- 23. 1874. нар. письменник Марко Черемшина.
- 24. 969. померла княгиня Ольга.
- 24. 1871. нар. поет Василь Щурат.
- 27. 1972. договір Святослава грекамі.
- 27. 1657. помер гетьман Богдан Хмельницький.
- 27. 1672. Дорошенко побив поляків біля Четвертинівки над Богом.

Централь одержала:

Річна вкладка:		
Відділ Шикаго, Ілл.		20.00
Організаційний фонд:		
Відділ 36 в Шикаго, Ілл.		5.00
Ювілейний фонд:		
Відділ Ансоція, Конн.		5.00
Прес. фонд „Нашого Життя”:		
Відділ 36, Шикаго, Ілл.		10.00
38, Ансоція, Конн.		20.00
46, Філадельфія, Па.		6.50
Н. Федак, Маямі, Фла.		6.00
Марія Сукмановська, Бруклин		2.00
Пресовий фонд С. У. в Парижі:		
Відділ 7, Акрон, О.		25.00
Оголошення:		
Відділ 16, Детройт		5.00
46, у Філадельфії		3.00
З. У. А. Допомоговий Комітет, Філадельфія:		
Відділ 36, СВА. Шикаго, Ілл.		200.00
на спровадження сироти		

та побільшити пресовий орган „Наше Життя”

В прилозі посилаю 6 дол. на пресовий фонд „Нашого Життя”.

Н. Федак.

ВІСТИ З ЄВРОПИ

(Продовження із стор. 1-ої)
мічні прикмети цієї постаті. Остання пара — якщо так їх можна назвати — це Терпилиха й Микола (п-ні Смирнова та п. Кошляків) намагалися достроїтися до ансамблю.

П. Шмалій поробив деякі скорочення тексту в опереті Котляревського. Це не пошкодило творові. Шкода тільки, що при цьому, режисер, який у нашій дійсності мусить бути також літературним керівником театру, не виправив мови.

Розпоряджаючи такими голосами й акторами, п. Шмалій напевно постарався поклати недотягнення, а це напевно вийде на добро і акторам і емігрантській публіці, для якої рідний театр є рівночасно рідною школою.

Музична школа проф. Горайн

Пані проф. Горайн, співачка та вчителька музики й співу в Парижі, має свою класу у школі. Моцарта.

В дні 11 травня ц. м. мали ми нагоду бути на конкурсі учнів проф. Горайн. Висліди її довголітньої праці, про яку ми тільки час-до-часу довідувалися — пройшли перед нашими очима на цьому конкурсі її учнів, серед яких побіч українців, було чимало чужинців.

Зпосеред учнів подобалася публіці маленька Марійка Данчул, якої гра вирізняла її від французьких дітей її віку. Після неї звернула увагу нашої й мужої публіки п. Зоя Магилівська, що в першому році навчання має непогані висліди праці.

Милу несподіванку зробив виступ дівочого дуету — п. Коваль-Шмалій, двох досвідчених, вироблених співачок з чудовими, сильними чисто-українськими голосами. Контраст цього виступу до попередніх, чужинських, слабих тонів, був такий великий, що й відповідна до цього була й реакція публіки. Обі пані проспівали: "Скажи мені правду" й "Пливе човен"

З черги залунав ліричний сопран п. Галі Спаської в "Аве Марія" — Гунода, „Як почувеш в ночі", "Ні, не співай", та "Чардаш" її голос визначається незвичайною чистотою та рівністю тону.

Слабшою точкою конкурсу виявився п. Чорний, що співав арію Петра з "Наталки Полтавки" та народню пісню. Та на виправдання співака треба сказати, що він тільки й почав свою науку під вмілою рукою п. Горайн.

Кращою від нього виявилася п. Маяцька, але думаємо що її репертуар був їй трохи не під силу. Італійська пісенька "Каро міо бене", серенада Гуно — намагали кольоратури, а її ще не

зовсім опанувала наша відома вже співачка. Пісня "Зустрітися" — вийшла у неї краще.

Щераз почули ми пані Шмалій у виконанні арії з опери Масне, та "Гопака" Мусоргського, і народньої пісні "Падає листя" Сильний, героїчний сопран нашої землячки викликав захоплення цілої салі.

На закінчення п. Топольський — баритон відспівав арію султана з опери "Запорожець за Дунаєм", пісню „Безмежне поле" та "Сміються, плачуть солові" Його вироблений, милий і сильний голос зєднав йому теж бурю оплесків.

Слухаючи цього конкурсу, ми могли бути горді з наших співаків та співачок. Їхні голоси перевищали силою, тоном та красою голосу голоси чужинців. Бракувало деяким із них техніки, але це завдання взяла на себе п. Горайн і ми певні, що в короткому часі матимемо в Парижі добрий десяток співаків, які гарно зарепрезентують нашу співацьку культуру серед чужинців. Тому теж п. проф. Горайн треба побажати витривалості у її переважній і корисній праці.

Дивувало нас тільки, що небагато було української публіки на цьому конкурсі. Невжеж наше громадянство не цікавиться вислідами праці наших мистців?

День Матері

В неділю 5 травня ц. р. влаштували "Союз Українок" та "Пластове Юнацтво" спільне свято "День Матері"

На програму зложилися: реферат одної з членок С.У та хоріві й сольові виступи пластуни. Діти відспівали декілька пісень на голоси, деклямували вивчені вірші й на кінець зложили інсценізацію "Садок вишневий коло хати. Деякі точки викликали сміх і радість на салі, це особливо при виступах "найменших", інші зворушували до сліз, як наприклад групова декламація поезії Б. Лепкого "І в мене був свій Рідний Край"

Дбайливо й по мистецьки підготувала цей виступ п. др. Надія Цурковська, якої жертвенну працю оцінив Союз Українок віддаючи ввесь дохід з цієї імпрези на потреби "Пластового Юнацтва"

Союз Українських Пластунів Емігрантів

Всюди, де тільки доля загнала українську еміграцію, повстають зразуж й українські товариства та установи — продовження цих товариств, що були в краю. Побіч інших заснувався теж Союз Українських Пластунів Емігрантів.

В Парижі, при українській школі заснували та ведуть український пласт пп. Надя Цур-

КОРИСТАЙМО ЗО СВІЖИХ СЕЗОНОВИХ ПОЖИВ

По довгій зимі людина вичерпується зо зложених в організмі відживних запасів. Через те частійше піддається застуді та ріжним недомаганням. З першим блеском сонця оживає природа. По тяжких зимових стравах прагнеться йти в парі з природою та оживити себе. Не бракує весною тої сочистої, буйної городової зелені, свіжих запашних червоних ягід. Природа ними щедро обдарувала світ. Шкода тільки, що люди ще не навчилися як слід цінити цього багатства весни.

Зеленолисті рослини багаті на вітаміни та мінерали, без яких не може бути здоров'я. В зеленій рослинній красці знаходимо багато вітаміну А та мінералу заліза. Одно й друге підносить здоров'я. Та ще й впливає на красу. Вітамін А вигладжує шкіру, і скріплює очі. Залізо дає принадні румянці. Пощо шукати за штучною красою в аптиці, коли її повно на городі? Зелена салата, зелена цибуля, молода редька та свіжі ягоди повинні обов'язково бути на столі кожного дня.

Весняною порою помаранчі недописують своїм складом важного вітаміну Ц. Та за те маємо суниці. Новіші досліді з відживи* вказують що суниці навіть багатші на вітаміні Ц ніж помаранчі. Людський організм не складає собі запасів цього вітаміну і треба кожного дня його достарчати на денні потреби. Чим більше вітаміну Ц тим краще здоров'я. Між іншим це один вітамін, що зберігає тіло в стані молодости.

ковська та студ. Хамуляк. Вони виховують нашу молодь на здорових засадах пластової моралі й етики, ходять з ними на прогульки та пізнання Парижа, а перш за все вишукуючи українські пам'ятки у Франції, а зокрема видають дитячим силами маленький журнальчик на цикльостилі, п. н. "Пластове Юнацтво". Цю нову українську газетку редагують самі діти, та самі її й продають та висилають своїм товаришам.

Л. К.

Знаходиться він у всіх свіжих рослинах. Порички та суниці ведуть вперед, а за ними цитрусові овочі.

Свіжа городина та свіжі овочі в сезоні це найбільше полатна їжа під оглядом відживних вартостей. Про це не треба забувати.

С. С.

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ:

Петро Задорєцький, Нью Йорк Ситі 5
Анна Бодак, Бруклін Н. Й. 4
Мілена Мілянович, Джерзі Ситі, Н. Дж. 4
Катер. Качмарова, Міннеап. Міс. 2
Марія Сена, Детройт, Міч. 2
Катер. Стефанович, Бруклін, Н. Й. 2
Вікторія Стахів, Рочестер, Н. Й. 2

По одній передплаті: Стефа Терлецка П. Панамаренко, і Анна Стасик, Філадельфія; Анастасія Кердил, Горвел, Н. Й.; Марія Марусевич і Антоніна Латишевська, Нью Йорк; Катер. Курило, Байон, Н. Дж.

Як багато мучеництва на землі! Навіть у календарі на кожний день записано кілька мучеників.

Михайло Коцюбинський.

MICHAEL DARMOPRAY

Real Estate Insurance

NOTARY PUBLIC

Telephone, MARKET 3151

809 North Franklin Street
PHILADELPHIA, PA.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицюMICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

ІВАН ГАСИН

Широко знаний український
ПОГРЕБНИКСовісна і чесна обслуга здобула
для нас ряди нових приятелівБідним родинам обслуги не
відмовляється

КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНО

HASYN FUNERAL HOME

2241 N. Broad St. Philadelphia 32, F
STE. 1418—STE. 1234